

De minstreel en de dwaallichtjes

Geschreven door: Annigje Jellema

Vroeger, toen Goor nog bestond uit levensloze vlaktes waarin het water van de poelen en moerassen blonk, gingen er verhalen over geheimzinnige dwaallichten rond. 's Avonds bij een knisperend haardvuur, schoof men dicht tegen elkaar aan en huiverde bij de verhalen over de blauwe lichtjes die menigeen de duistere moerasvlaktes inlokten tot zij verzwolgen werden door de sompige grond.

Marskramers en kooplieden meden de smalle paden door het gebied waarna deze dichtgroeiden en onvindbaar werden door de warreling van braambossen en struiken.

Het gebied was ontoegankelijk voor een ieder die er onbekend was, alleen de boeren uit de omgeving die hier kwamen om turf te steken konden door een minimaal kleurverschil en voelend aan de bodem merken waar zij hun voeten konden neerzetten zonder weg te zakken in de diepten. Doch als de zon onder ging, spoedden zij zich huiswaarts, versneld door de angst voor het onbekende in de diepten van de moerassen.

Nu gebeurde het eens echter dat er een jonge minstreel op doorreis was door deze gebieden. Verhalen over deze plek wist hij niet en het weinige wat hij bij zich droeg waren zijn kleren en zijn kostbare luit waarmee hij zijn boterham verdiende.

De duisternis begon te komen en hij stapte snel door op zoek naar een schuilplaats voor de nacht, in de verte meende hij de lichtjes van een dorp te zien en dapper stapte hij voort. Maar ach, iedere keer als hij meende dichterbij te komen bleken de lichtjes steeds weer verder, de duisternis was inmiddels ingevallen en er waren geluiden die de jongeman niet thuis kon brengen. Hij keek om zich heen maar zag geen enkele uitweg die hem naar veilige wegen kon leiden. Om hem heen zweefden gestalten in de nevel, ongrijpbare gestalten die geen goede bedoelingen leken te hebben.

De jonge minstreel kreeg haast en om uit deze onheilsplek te komen volgde hij de lichtjes die hem als enige troost leken te willen bieden. Maar dwalend door het moeras was hij plots omringd door de lichten, het leken zelfs gestalten te zijn die zijn naam riepen. Vaalgrijze gezichten, zweefden om hem heen, zij leken wel van was te zijn met nietszeggende ogen, langzaam zakte zijn voeten weg in de drassige grond, hij probeerde eruit te komen maar het leek alsof de grond hem niet meer wilde dragen. Dichter en dichter kwamen de lichtjes en de schimmen. Zij leken de spot met hem te drijven, en lachten hem uit en riepen zijn naam. In paniek sloeg de minstreel om zich heen om ze te verdrijven. In zijn geluk raakte hij een tak waaraan hij zich vastklampte, tergend langzaam en met vereende krachten slaagde hij erin zijn benen te bevrijden. De schimmen bleven om hem heen drijven maar zodra hij zijn voeten uit de grond had getrokken waren zij eensklaps verdwenen.

Angstig keek de jongen om hem heen, en zo snel hij kon spoedde hij zich weg van deze plek. Onderweg verloor hij zijn kostbare luit maar hij had teveel haast om het op te merken. Achter hem dansten de dwaallichten, deze nacht hadden zij een ziel laten ontsnappen doch er zijn vele verhalen waarbij men niet zo fortuinlijk er vanaf kwam als de jonge minstreel.